

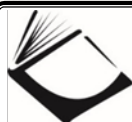

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

**גדרי ההלכה בעניין לבישת מגבעת
וחליפה בעת התפילה**

בשו"ת עולת יצחק (ח"ג סי' מ"א) למרן הגר"י
רצאבי האריך בעניין זה יעו"ש, וכך העלה
למסקנה:

המשך בעמוד האחרון

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

והייתם נקים מה' ומישראל (במדבר לב. כב)

מובא ב'מדרש הגדול' למהר"ד עדני זצ"ל על פס' זה: אמר רבי שמעון מצינו בתורה
ובנביאים ובכתובים שאדם צריך לצאת ידי הבריות כדרך שיוצא ידי המקום. מן
התורה מנין, שנאמר והייתם נקים מה' ומישראל. מן הנביאים, דכתיב אל אלד'ים י"י
הוא יודע וישראל הוא ידע (יהושע כב ב). מן הכתובים מנין, שנאמר ויצא חן ושכל טוב
בעיני אלד'ים ואדם (משלי ג ד).

וכן מצינו בדוד שהיה יוצא ידי הבריות כדרך שיוצא ידי המקום, אימתי במעשה אבנר. דתנן מת לו מת אינו יוצא מפתח פלטרין שלו. רבי
יהודה אומר אם רצה לצאת לפני המטה אינו יוצא, לאחר המטה יוצא, שכך מצינו בדוד שיצא אחר מטתו של אבנר, שנאמר והמלך דוד
הולך אחרי המטה (שמואל ב ג לא). אמרו לו לא היה הדבר אלא לפי שהעם ונתפייסו. ותניא היה דוד יוצא מבין האנשים לנשים ומבין הנשים
לאנשים, עד שידעו כל ישראל כי לא היתה מאת המלך להמית את אבנר, שנאמר וידעו כל העם וכל ישראל ביום ההוא כי לא היתה
מהמלך להמית את אבנר (שם שם לו), עכ"ל.

דבר זה להיות נקים מאנשים, הוא דבר הצריך עבודה עצמית רבה, בפרט לאדם שהוא קנאי לאמת, משום שכאשר עושה דבריו לפי האמת
והצדק לא מעניין אותו מה שחושבים האחרים כי כך האמת, או מה איכפת מה חושבים אחרים. ונוסף לזאת כאשר הדבר מצריך טירחה
נוספת או בושה, כגון מה שעשה דוד שיצא אחר מיטת אבנר ויצא מבין האנשים לנשים. וכן כאשר הוא צריך לידע את הרואים למה עשה
כך וכך, וכמו שמסופר על הרבה מהגדולים, שכאשר היה נגרם להם איחור לדבר מצוה וכל כיו"ב, היו מספרים לציבור למה איחרו, על אף
שאינן זה מדרבנן. אין דבר זה קל.

וראשית אנו חייבים להיות נקים בעצמנו, מפני שהילדים נתפסים על מעשי הגדולים. ר"ל, כגון כאשר האב אוכל מיני מאפה קודם תפילת
שחרית מפני שהוא נהיה חולה בתפילה אם לא יטעם דבר מה קודם התפילה, וזה הדבר מותר לפי ההלכה כמובא בש"ע (סי' פ"ט ה"ד). מוטב
שיאמר זאת לבנו, וכדאי שיאמר לו זאת בכאב 'תראה איזה צער יש לי שאני צריך לאכול קודם התפילה ואיני זוכה לקיים מה שאמרו
חכמינו בגמרא על פס' 'אל תאכלו על הדם' אל תאכלו קודם שתתפללו על דמכם'. דממה נפשך, אם הילד לא יודע הלכה זו, יחקה את
אביו ואף הוא יאכל קודם התפילה. ואם יודע הלכה זו יתפלל כיצד אביו אוכל? ולא כל ילד מעזי בנפשו לשאול את אביו לפשר מעשיו. על
כן ראוי לכל אדם לשום דרכיו לבדוק שלא מכשיל צאצאיו ורואיו.

וכמו כן יש לחנך הילדים שהם בעצמם לא יעשו מעשים אשר גורמים לרואים לחשוד בהם. כגון, להסתודד בהיחבא, או ללכת ללא רשות,
או לחלק מיני מתיקה לאחיו או לחבריו כאשר כל אחד לא רואה מה שהשני קיבל, או להיות בחברת ילדים לא רצויים ולא לחינם אמרו
חכמים הרחק משכנ רע, ואל תתחבר לרשע, ואסרו דם האדם הנראה לעין משום דם בהמה חיה ועוף ועוד כאלה רבות משום מראית העין.
ועם דברים אלו אפשר להסתייע בחינוך עמלנו אלו הבנים. ר"ל, כגון ילד שנמצא בסביבת ילד שאינו כ"כ כשר, וטוען מה עשית? נסביר לו
שכאשר רואים אותו חובר לילד כזה חושבים שדעתו כן היא, ולהרחיב ולבאר לו הענין ממה שאסרו חכמינו דברים שאינם אסורים מהתורה
משום מראית העין וכפי שהזכרנו.

והן אמת שאין אנו המחנכים צריכים להראות ולהסביר לילדים כל דבר, ר"ל, בשביל למנוע מהילד חשד עלינו שאנו עושים הפליות בינו
לבין אחרים. כי הילד צריך לידע שעליו לעשות את אשר אומרים לו מחנכיו גם אם לא הבין, ויש דברים רבים שלא מבין ואף לא יבין אלא
לכשיגדל. אך כדאי להסביר לו בדרכים אחרות שכל מעשינו שקולים, שלבו יהיה רגוע ולא ירגיש התמרמרות. לתת לו דוגמאות, כגון שני
ילדים שחטאו באותו עניין, אך ילד פלוני קיבל עונש לא לצאת להפסקות ואילו חברו נשלח הבית, כי כל אחד נענש במה שגורם לו
להתחרט על מעשיו, ויש ילד שבבית הוא חוגג ואין זה לו עונש, משא"כ הילד השני שלהישאר בהפסקות בכיתה לא מעלה ולא מוריד לו
כלום וכן עזה"ד. וכל זה כמובן שייך בילדים גדולים ברי שיחה. והניסיון מעיד שהשתמש בדברים אלו בחינוך, מצא פירותיו מתוקנים ומתוקים,
אך פשוט שלא יסמוך האדם על חכמתו וידיעותיו, אלא ירבה בתפילה לצור קוננו, ויהיה זה לו להצלחה.

יתברך ממקור הברכות, בכל הברכות הצפונות, האנשים הקרים העוזרים לנו רבות, הן בהן והן באנן ללא כל
תמורות, אג ובעו אשר שמם הטוב בכל נפוצות, ה"ה אוריאל ופלא קורש הי"ו. יה"ר שיראן שפע ברכה
והצלחה בכל מעשה ידיהם, ויתמלאו כל משאלות לבם לטוב רצון בוראיהם, ואנשר ושמחה יהיו מנת חלקיהם

מחידושי רבותינו

ידיבר משה אל ראשי המטות לבניי לאמר (במדבר ל. ב.)
התורה פתחה וידבר משה אל ראשי המטות לבניי
לאמר. ורש"י ז"ל אמר. משה חלק כבוד לנשיאים
ללמדם תחלה ואח"כ לכל ישראל.

וקשיא לן? והלא כל הדברות היו כך. שני וישובו אליו אהרן וכל הנשיאים בעדה. ואחרי כן נגשו
אליו כל עדת בניי?

ובגמ' עירובין אחז"ל. כיצד סדר המשנה. משה למד מפי הגבורה. נכנס אהרן ושנה לו משה פרקו. נכנסו
זקנים ושנה להם משה פרקם. ומה בא להשמיענו כאן?

אלא תירץ ר' משה הכהן. ללמד לנו. שעל הנשיאים מוטלת החובה תמיד להטות אוזן קשבת לצרכי בניי לכל
עניניהם. ושיהיו בעלי הבטחה כנה. ולשמור על מבטא שפתים באמת. כי מעשיהם מופת הוא לכל ישראל. ומהם
יראו וכן יעשו.

וחכמי המוסר אמרו. המשנה בדבורו אין רוח חכמים נוחה הימנו. ואם נשיאי ישראל לא יאמנו דבריהם ולא
ישמרו למלאותו. נמצאו מחללים קדושתם וקדושת דבורם שני לא יחל דברו.

ומצינו לרמב"ם בפרקי אבות שחלק הדבור לארבעה חלקים. א. חלק הנאהב. והוא עסק בתורה ועניני המצוות;
ב. חלק הנתעב והוא לשון הרע ורכילות; ג. חלק המותר. והוא הדבור בדרך ארץ צרכי מחיתו ועניני עסקיו וצרכי
בני אדם; ד. חלק הנאסר. כגון נדרים שאינם לצורך מצוה ושבועות הבאים מתוך כעס ורוגז. ודברי ליצנות. הנה
נתבאר לך שאין לך דבר הפוגם את הנפש כמו הדבור.

וחז"ל במס' קידושין אמרו. מיחסותא שתיקוּתא. ורמב"ם במס' אבות פ' א' אמר. אמרו חז"ל שמיעוט הדברים הם ראייה על מעלת האדם
והיותו מיוחס. ולפיכך אמרה תורה לא יחל דברו. לא יעשה דבריו חולין. שהדבור קודש הוא וחלק אלוד' ממעל למין האדם ובו נבדל הוא
משאר בעלי חיים. ועליו נאמר זה הדבר אשר צוה ה'. זה הדבור אשר צוה ה' עליו לשמרו מכל חילול.

ויפה דרשו חז"ל במדרש. ואמרו. כל הנביאים נתנבאו בכה אמר ה' מוסף עליהם משה שנתנבא בזה הדבר.
והמדרש הזה אומר דרשני. כי מה ההבדל בין כה אמר ה'. לבין זה הדבר אשר צוה ה'?

וביאר חז"ל. כי המתנבא בכה אמר ה' אין הדבור מוגבל ומצומצם על נושא אחד. אלא הענין נושא כמה ענינים שקולים ולפעמים מלובשים
בדמיון וחידות. וכמו שמצינו שהתנבא ואמר לפרעה וחכמיו כה אמר ה' כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים. בכף הדמיון ולא קבע להם רגע
מצויין. אף שחכמים אמרו. הוא כדי שלא יתפסו עליו החרטומים בעלי הדעות הנפסדות ואוהבי השקר.

אבל כשהתנבא זה הדבר. הנבואה ברורה ומבוארת במלים מוגבלים ומצומצמים (אולי צ"ל ומצומצמים?) בזה הענין ולא יותר. ומפני זה.
כששלחו ה' בראשונה לא רצה לקבל עליו. ואמר שלח נא ביד תשלח. כי כבוד פה וכבוד לשון אנכי אין הכוונה שהוא לא יכול לדבר. אלא
שהיה חס על כל מלה ומלה שתהיה מיותרת שהשליח צריך להוסיף ובפרט לאיש כמו פרעה. ושומר היה על מעלת הדבור והקפיד על
צמצומו. ובשביל זה התפאר בו הכתוב ואמר. ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. כי כל דבור וכל הגה היה יקר בעיניו וכמו שתרגם אונקולוס
ארי יקיר ממלל אנא. מלשון יקר ונכבד. ולפיכך זכה והתנבא באספקלריא המאירה. והיה זהיר מאד בביטוי. ונביא אשר לא נזהר ואמר
ובתוך עם טמא שפתים אנכי יושב. נאמר עליו ויעף אלי אחד מן השרפים ובידו רצפה. ודרשו חז"ל ראוי אתה לרצוץ פה. ישעיה ו'. על
שאמר דלטוריא על בני.

ולרוב מעלת דבור האדם ושלא יזול האדם בדיבורו אלא רק בדבר הצורך וההכרחי לו ולא יותר. אמר הרמב"ם בספר מורה הנבוכים חלק
ג' פ' מ"ה טעם לפר' נדרים הוא כדי להרגיל עצמו במידת ההסתפקות. כי כשיאמר לחם זה אסור עלי. או בשר זה אסור עלי. הרי נאסר בהם.
ולחסום בהם תאות המאכל והמשתה. כי הוא אסור על עצמו דברים המותרים כדי לגדור בעד תאוותיו המופרזות ולמנוע את עצמו מלהיות
זולל וסובא. ולפיכך אחז"ל. נדרים סייג לפרישות.

ומה שנתנה תורה רשות לאב ולבעל להפר נדרי אשתו ובתו. הרי זה לאהבת הסדר והשלום בביתו של אדם. כי הנשים לקלות דעתן הם
ממהרות לכעוס. ומחולשות נפשותן נשבעות ונודרות ויש בזה צער הגוף והפרעות סדר בבית. שאם יהיו על השלחן שניהם וזה אסור מאכל זה,
והשני מתירו. זה מותר על האב. וזה אסור על הבת. נמצא ריב ומדנים יתהוו בבית. זה רוצה זה. וזה אינו רוצה בזה. ולפיכך ניתן רשות ביד
האב להפר כל נדרי בתו כ"ז שהיא ברשותו. נישאת הרי היא ברשות הבעל להפר כל נדריה מה שהם בינו לבניה או נדרי ענוי. אמנם אם היא
ברשות עצמה. כגון אלמנה וגרושה. אם נדרה, מחוייבת לשמור ולקיים מוצא שפתיה.

ובאופן כללי. הנדרים רשות ולא חובה כשאינם בעת צרה. או צורך אחר. איש כי ידור. ולא חובה. ואם נדר. מוצא שפתיך תשמור ועשית
כאשר נדרת. זה צו התורה.

ואמנם מצאנו בדברי חז"ל בגמ' חולין ב' הנודר נקרא רשע. ואפע"פ שמקיימו נקרא רשע. שני וכי תחדל לנדור לא יהיה בך חטא. ותנאי טוב
מזה ומזה שאינו נודר כל עיקר שני טוב אשר לא תדור. ואם נדר. צריך להישאל על נדרו להתירו.

ויש לתמוה מאין כוחם זה של חז"ל לאסור דבר שהתורה התירתו? ותירצו ואמרו כוחם של חז"ל מן התורה הוא. מדהסמיכה הורה פ' נדרים
לפ' פינחס.

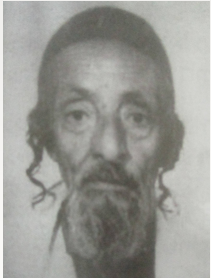
בפ' פינחס נאמר. אלה תעשו לה' במועדיכם לבד מנדריכם ונדבותיכם אשר נתנו לה'. וסמך ליה איש כי ידור נדר לה'.

פתרונות לפרשת 'פינחס'

אחודה חידה! כתב רש"י (במדבר ס. ה.)
בימנה לא הוצרך לומר משפחת הימני,
לפי שהשם קבוע בו, יו"ד בראש וה"א
בסוף יעו"ש באורך.
הזוכה: יאיר נהרי.
מי בתמונה: שבוע אחרון לפתרונה!

אזכרה חיה!
אע"פ שהם הגדולים
מחוייבים הם לאחרים
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
אוחנינה ע"ה תנצב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכון, תנצב"ה

מהליכות אבותינו

שמותיהם הם מעשיהם

בתקופת המדבר כונו שמות המשפחה על שם, שם אבי המשפחה, כגון: 'חנוך משפחת החנכי' (במדבר כו. ה) וכו'. במשך הדורות שונו והשתנו שמות המשפחה ודבר זה ידוע ומפורסם. חלק משמות המשפחה מכונים על שם המלאכה בו התפרסם ראש המשפחה. כגון: רבי יצחק נפחא, רבי יוחנן הסנדלר וכיו"ב כמובא במפרשים. גם בקהילתנו נמצאים שמות משפחה על שם האומנות בה עסק ראש המשפחה, כגון: נגר, טנגיל,

אך יש גם משפחות המכונות על שם התנהגות חריגה של ראש המשפחה או מקרה חריג שאירע לראש המשפחה ומאז נתפס עליו שם זה, מעין מה שמוכר על רב זירא שהיה מכונה 'קטינא חריך שקי' כמובא ברש"י במסכת ברכות מו. ד"ה 'קטינא' יעו"ש. וכבר העלנו בעבר (גיליון פרשת קרח שנת ה'תשע"ז) את שכתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בחיבורו על משפחת 'קרח' ואת שהעלה שם ממה שכתב הרב עמרם קרח זצ"ל בפתיחתו לחיבורו 'סערת תימן' יעו"ש. ועתה נעלה את אשר שמעתי מאחת מוקנות תימן מרת אלנפרין יאריך ה' ימיה בטוב ושנותיה בנעימים בבריאות איתנה ונהורא מעליא. למה מכונות משפחתם 'נפרין'.

ראש המשפחה היה טייח (בנאי) ועבד אצל אחת הגויות בתימן, טייח את ביתה. הערביה עשתה אוכל 'עציט עם לבן' כמות של שתי קילו, קילו אחד עבור היהודי העובד, וקילו אחד עבור משפחתה. אך היהודי היה רעב ואכל את שתי הקילו. או צעקה הערביה ואמרה, 'היהודי אכל לי אלנפרין'. נפרין, היא מדת שתי קילו. מאז כונה אותו האיש אלנפרין על זה המעשה.

איזהו נדר שמותר לנדור בו. כל שלא יבא לידי חלול ולא יחל דברו. ואיזהו זה המביא כבשת לעזרה ומקדישה שם ומקריבה מיד כמו שהיה עושה הלל הזקן. אבל הנודר ואינו מקיים. או יש חשש שלא יקיים, ה"ז נקרא רשע.

ובתוספות שם הקשו ואמרו. והלא יעקב אבינו התחיל בנדרים שני וידר יעקב נדר לאמר. ואיך חז"ל אסרו. ותירצו. שעת צרה שאני אבל שלא בשעת צרה לא צריך. כדי לא להיות רגיל בנדרים.

ומשום גדר וסייג התיירו חכמים ואמרו מצוה לנדור. והביאו מעשה בנוזר אחד שבא אל שמעון הצדיק והביא קרבנותיו. שאל אותו. בני, מה ראית לנדור בנוזר? א"ל שותה הייתי וראיתי בבואה שלי. ובא יצרי ובקש לטרדני מן העולם. מה עשיתי. נשבעתי שאני מגלחן. אמר לו עליך אמר קרא. איש כי יפליא לנדור להזיר לה. ירבו כמותך בישראל. לפי שהוא נדר לגדר וסייג.

מכאן אנו למדין. לאסור את המותר מטעם גדר וסייג ה"ז מצוה. והמקיימו כאלו הקריב עולה. ולמה? לפי שהאויב הפנימי והוא היצ"ה אורב לו ואין מפלט להנצל ממנו. רק המניעה וההסתייגות. ולפיכך אמר דוד. נשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדקה. וחז"ל במדרש אמרו נשבעין לקיים את המצוה.

ושלשה בני אדם שהם אבות העולם שתקפן יצרם ונשבעו כדי שלא יתגבר עליהם יצרם ואלו הם. יוסף. בועז. ודוד. יוסף כשתפסו אדונתו לשכב עמה. אמר לה ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלדיים, בועז אמר לרות. ליני פה הלילה. והיה בבקר אם יגאלך טוב. ואם לא וגאלתיך אנכי חי ה' שכבי עד הבקר. דוד אמר כשנפגש עם שאול במערה ועבדיו הפצירו בו להרגו. אמר חלילה לי מה' אם אעשה את הדבר הזה למשיח ה' לשלוח ידי בו. כי משיח ה' הוא. ורמב"ם אמר בחבורו בסוף הל' נדרים. מי שנדר נדר כדי לכונן דעותיו ולתקן מעשיו ה"ז משובח. כיצד כגון אם היה זולל וסובא ואסר עליו את הבשר או היין שנה שנתיים בנדר. ה"ז מצוה. וע"ז אחז"ל. נדרים סייג לפרישות. ואפע"פ שזוהי מצוה ועבודה לה'. אל ירבה אדם בנדרים איסור ולא ירגיל עצמו בהם. אלא יפרוש מדברים שראוי לפרוש מהם בלא נדר.

ונדרי זרוזין מותרין. כיצד. כגון שהדיר חברו שיאכל אצלו. וזה נדר שלא יאכל אצלו כדי שלא יטריח עליו. שניהן פטורים.

ומה בין נדר לשבועה? נדר חל על דבר מצוה. ושבועה אינה חלה. כיצד. אם אמר מצה בליל פסח אסורה עלי. וכן כל המצוות. ה"ז אסור. לפי שהוא אסר הדבר על עצמו. לא אסר את עצמו. אבל אם אמר שבועה שלא אוכל מצה בליל הפסח. אין כאן שבועה כלל. דאין שבועה חלה על שבועה ויוכל לאכול.

שהרי מושבע הוא מהר סיני לקיים כל המצוות.

ומהו ההבדל בין הפרת האב לבעל. האב בזמן שהבת ברשותו. מפר כל נדריה. אבל הבעל אינו מפר אלא דברים שיש בהן משום עינוי נפש או דברים שבינו לבניה כגון שנדרה שלא תאכל. או שלא תתקשט ועוד.

(דודאי ראובן למהר"ר נדאף זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

נפלאות השיטה??

במחזו רדאע שוכן הכפר תנא, שכל תושביו היו יהודים. בכל הסביבה הקרובה לא היה שום ישוב יהודי נוסף. בכך היה הכפר תאה בבחינת נקודת אור בכל המרחב המוסלמי שמסביב. לקהילה זו היה בית כנסת אחד. כשאר בתי הכנסת בתימן, היתה הקרקע מכוסה שטיחים יקרים. מוסלמי אחד שהתגורר בסביבות הכפר, חמד את שטיחי בית הכנסת. באחד הלילות חדר לבית הכנסת, אסף את השטיחים, קיפלים והעמיסם על כתפו. אולם כשבא לצאת, לא מצא את דלת בית הכנסת. פנה לכאן ולכאן, אך הדלת לא נמצאת. כעת הבין שאירע לו דבר לא טבעי, מחמת הגניבה. והנה מיד כשהניח את השטיחים, ראה את דלת בית הכנסת לפניו. שוב התערר בו יצר הממוץ, לקח את השטיחים ופנה לעבר הדלת, אך שוב נעלמה הדלת. הניח את השטיחים, והנה הדלת לפניו. וכך חזר חלילה במשך שעה ארוכה, עד שנואש, הניח את השטיחים ויצא מבית הכנסת.

הלך הגנב וסיפר לאחד מחביריו הגנבים, את הפלא הגדול שראה בבית הכנסת. אמר לו חבירו: "מה עשית? אינך יודע כי ליהודים יש ספר תורה קדוש? כעת לא ישאר זכר ממך וממשפחתך". אמר לו: "אם כן, מה אעשה?". אמר לו: "לך אל רב היהודים ושאל אותו מה לעשות כדי לכפר על חטאתך". הלך הגנב וסיפר לרב את כל המעשה. אמר לו הרב: "אם אתה רוצה לכפר על חטאתך, קח כבש ושחט אותו בפתח בית הכנסת". עשה הגנב כן ונתכפר לו...

(לבניכם ספרו עמ')

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

חכמי תימן

הרב נסים (נחום) ב"ר נסים רצאבי זצ"ל

נולד בעיר רצאבה בשנת ה'תרס"ט. דור חמישי להגאון המקובל מהר"ר שלמה בן יעקב ארצאבי זצוק"ל שמש כראב"ד מקודש בעיר רצאבה. היה ידוע כגדול בתורה וביראת שמים, גדול במידות תרומיות, אציל-רוח ועדין נפש שהאציל מהודו ומתורתו על כל הסובבים אותו, והתנהג עמהם כאחד מהם. הוא היה בעל זכרון מופלג מאוד, איש אשכולות, ממעתיקי השמועה בקיא בכל חלקי התורה. בנו הוא מרן הגאון הגדול פוסק עדת תימן הגר"י רצאבי שליט"א.

נפטר ו'
מנחם אב
תשנ"ב

תלמידי כיתות א'-ג' יצאו לטיול שנתי מחכים מהנה ומאתגר. כאשר את ארוחת הבוקר סעדו ביער אליקים, ומשם פנו למושב מדרך עוז להנות ללמוד ולהחכים על הבית כנסת הראשונה השניה והחדשה של המושב והתפעלו מגודלה ומכמות עשרות ספרי התורה אשר בתוכה. ומשם פנו לדיר, לרפת ולחוות הסוסים, כאשר הם מאכילים אותם ומשתעשעים עמם ואף שותים חלב טרי מאה אחוז טבעי

התודה...

הברכה...

לאיש היקר אשר במדרך עוז הוא גר ונענה לנו בשמחה, ואת תלמידי הת"ת קיבלם באהבה, לבקר לראות ולהענת מעמל ידיו ומיגיע כפיו, אשר זיכרו ה' ב"ה עלי אדמותינו, ה"ה שלום משמון הי"ו. יהי רצון שיאריך ה' ימיו בטוב ושנותינו געעמים, ויראה ברכה בעמלו, ויצליח ה' דרכו ויאך ענינו, ויזכה לכל מדה טובה ולשמחת בית השאננה, וכל זרעו יהיו תלמידי חכמים גדולים, יראי ה' מרבים, הולכים בדרך אבותינו הקדושים והטהורים

פניני הלכה

המשך מהעמוד הראשון

- א. הידור מצוה להתפלל [גם תפילות מנחה וערבית] במגבעת וחליפה או להתעטף בטלית בעת התפילה. ויש להדר בכך. ואף כי מעיקר הדין אין חובה להתפלל עם מגבעת וחליפה, ואפילו השליח ציבור אין חייב בכך:
- ב. במקום שהחום גדול ומוזעים טובא, יכול להתפלל עם טלית גדול תמורת החליפה והמגבעת:
- ג. בודאי שעדיף להתפלל בציבור אף ללא מגבעת וחליפה, מאשר להתפלל ביחיד עם מגבעת וחליפה:
- ד. מנהג בני הישיבות וציבור בני התורה האידינא, שלובשים מגבעת וחליפה בעת צאתם לרחובה של-עיר, וקל וחומר בעת התפילה:

"כסא דנחמתא"

נשגור קמי האי גוברא רבה דאורייתא מנחא בכיסיא וצאן קדושים ממתנינים למבחן דיליה ומחנך יתהון בדרך ישראל סבא הרב משה קלצקין שליט"א מפקח התלמוד תורה בהסתלקות האח והוא צעיר לימים הרב אליהו ב"ר בן ציון ז"ל איניש דמעלי איש ישר וירא אלד"ם, שהודרך ביסורים קשים ומרים תנוח נפשו בצרור החיים, עם צדיקים חסידים וברים ואת בני משפחתו ינחם יושב מרומים, ויגון ואנחה מביתם יהיו נסים כואבים יחדיו את כאב המשפחה תלמוד תורה 'עשרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן אלעד ת"ו

הערות. הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

לוש"ק יובל בן דוד ורות בת זכריה

לוש"ק שלום בן יעקב ומירב טליה בת מנשה